

ÅRSBERETNING 2021

på Den Evangelisk-Lutherske Frikirkes 166.
årsmøde i Aarhus, 17.-18. juli 2021

Beretningen er redigeret til offentliggørelse på hjemmesiden, således af navne er anonymiseret af hensyn til Persondataforordningen og Databeskyttelsesforordningen, GDPR

I. ÅRET, DER GIK

Vi var samlet til årsmøde 11.-15. juli 2020 under temaet: *"Kristus for os, hos os, med os og I os."*

Var Kristus da for os, hos os og i os i årets løb?

a. Dåb, begravelse, medlemsoptagelse

Ja, fire gange stod vi ved Jordan-floden – ved døbefonten – og var vidne til at et menneske blev genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Dér sagde Gud til os at den døbte nu var begravet med ham til døden og opstået til et nyt liv med ham.

- Først xx, da forældrene xx bar deres førstefødte til dåben 4. søndag i advent 20. dec i Gratiakirken.
- En måned senere xx, da xx bar ham til dåben i hjemmet 30. januar.
- Og i maj måned, hvor xx blev døbt i Martinskirken 6. søndag e. påske (16. maj) efter en lang og god forberedelse – også sammen med hendes mor og datter.
- Og xx, der blev døbt her i kirken pinsedag 23. maj – godt oplært af dine forældre og i menighed og Jakobscole.

Gud er for dem. Han ikklædte dem i sin Søn, Jesus. De blev alle døbt i Faderen og Sønnens og Helligåndens navn. Og vi hørte dem bekende troen, som Gud fødte i deres hjerter. Og det fortsætter, fordi Jesus der lover: *"Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende!"* Lad os bede for dem – og blive ved.

Så er Kristus for dem, med dem og i dem og hos dem. Og vi, som var vidner i menighederne, blev mindet om, at samme store gave og under skete med os – og at vi bevares ved samme tro.

"idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer," sagde Jesus. Og det gjorde Tristan og Samsons forældre. Derfor fik vi 2 søndage 20. og 27. september 2020 med samtale om

troen og konfirmation i Gratiakirken og stor glæde. Og to mere ved alterbordet. Og det fortsatte i menighedens undervisning i udgangen af efterårsferien med nye konfirmander, og vi ser frem til konfirmation igen 22. august.

Stefan Lund satte ord på, og vi sang, hvad der skulle komme i årets løb om de kommende dåb:

Men din nåde er mig nok

Du har døbt mig og jeg tror

I den store hvide flok

skal jeg mødes med min bror,

min søster, alle dem som elsked dig

Tak kære Gud, du frelste mig!

ggagahh--/ggChage--/ggagahh--/ggagahh--// gC--Cchaga-g-e--/cdef-- ed--cc--

+ Ikke længe efter fik vi brug for at høre om og trøste os med denne frelse i dåben og evangeliet og nadveren, da Carsten Nielsen pludselig blev hentet hjem til Herren 30. november. Var Kristus for ham og for? Var Kristus i ham i os? Var Kristus med os og med ham? Carsten delte sit håb med os mange gange og på mange måder som prædikant og præst 1977-2000. Og i radiomissionen frem til 2015. Også gennem sine salmer og sange. Og særligt i det ord, som blev hans: *"Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere"* (Rom 5). Ved begravelsen blev vi igen taget tilbage til Dåbens ord: *"Løvet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde."* Så har vi dybest set intet andet i livet og døden at holde os til end til Jesus Kristus, hvad han gjorde for os, og hans sakramenter, hvor han gør det for os igen og igen, så vi kan bevare troen og håbet. Derfor ved vi, at Gud er FOR os, og at vi er I Kristus, og at han er MED.

+ For tre dage siden fik vort næstældste medlem xx hjemlov fra hendes hjem på Hjortshøj Plejecenter efter et fald og få dages sygdom. Xx blev døbt 8. april 1923 og kendte Guds kærlighed og frelse gennem Bibelens ord. Hun satte igen og igen spørgsmålstejn ved sig selv og sit liv. Men hun kendte Jesus, som er os til trøst og gavn. Hendes trøst var altid, hvad Jesus havde gjort for hende. "Hvor er det en stor gave!" sagde hun, da vi sammen modtog Jesu legeme og blod forrige torsdag. Og vi sang: "Skriv dig, Jesus på mit hjerte!" (Begravelsen er planlagt til mandag 26. juli fra Gratiakirken kl. 13).

+ I Martins menighed tog vi afsked med en kær og trofast kirkegæst xx. Han døde i juli 2020 og blev begravet på Solbjerg Kirkegård på Amager. Præsterne og kirkens tjenere var trofaste mod ham. Hans glæde over at synge salmer glædede han os med til det sidst. Vi savner ham i Martinskirken.

I Martins menighed modtog vi familien xx. I Aarhus: xx og xx. Herren velsigne deres indgang i menighederne. Må de altid høre sandhedens ord og holdes sig til frelsens midler i kirken og både få velsignelse og selv være velsignelse, idet de og vi lever Hos Herren.

b. To udfordringer i årets løb (en ny og en stående)

1) Vi var oppe imod corona-regler og begrænsninger. Vi forsøgte at passe godt på hinanden. Samtidig med, at I var påpasselige, brød I grænserne ved endnu flittigere at gå i kirke. Der kom nye gæster. Desuden enkelte gudstjenester i Odense og på Lolland og hjemmealtergang i Tullebølle, Svendborg og Hjortshøj. Nogle kom langvejsfra: Fra lejre, fra Svogerslev, fra Vålse og Bandholm, fra Lunderskov, Esbjerg, Bramming, Ålborg, Silkeborg, også fra Sunds og Ringkøbing.

Vi har så meget brug for at mødes i Gudstjenesten og mærke hinanden, tale med hinanden og knæle sammen i skriftemålet og modtage Jesus Kristus, hans legeme og blod i brødet og vinen.

2) Anden udfordring var og er den information, som fylder os og bliver mere og mere intens, så de tider, hvor vi har hvile og ro hos Gud kan blive sjældne. I året der gik, var det ikke ligefrem det, som fyldte mest i nyhederne, medieerne og aviserne. Dér var meget mere snak om faren ved Corona. Om at beskytte sig mod sygdom ved afstand, ved hygiejne, ved vacciner. Vi gjorde, hvad vi kunne. Og der blev talt om racisme og om LGPT+, regnbueflag og om fangelejre. Om Co2-udslip. Det kunne næsten overdøve vort grundlæggende problem: nemlig hvad der slipper ud af vore hjerter og skader vore omgivelser og vanærer Gud.

Hvor ved vi fra, at der er sådan et udslip? Fra de 10 bud. Fra Jesus' udlægning. Fra profeterne og apostlenes klare ord om, hvordan vi skal leve. Det lyttede vi til – måske ikke som vi burde – men vi lyttede. Og så sagde vi sammen: *"Jeg er*

et fattigt syndigt menneske og har mange gange krænket dig med tanker, ord og gerninger." Det kunne vi slet ikke lade være med. Og hvor er det befriende at vi må sige det – og så høre: *"Gud gav lod sin Søn dø for dine synder og tilgiver dig nu al din synd!"* Og med den magt og myndighed Gud har lagt i præstens mund, tilsagde jeres præster jer personligt tilgivelsen. Og så var I frie. Og derefter fik I lagt Jesu legeme i munden og fik hans blod at drikke til syndernes forladelse. Da ved vi: *"Gud er for mig!"* *"Kristus er for mig!"*

Efter konfirmationen i september fornyede vi vores skriftemåls- og nadverliturgi sprogligt, bl.a. med hjælp fra søsterkirkens nyeste ritual Den luth. Kirke Missourisynoden. Og for mig har det været rigt.

c. Mere om, hvordan Gud var for os i Kristus, med os og i os i årets løb.

+ Jesus siger jo, at vi skal blive som børn. Derfor har børnene en fremtrædende plads – for at vi andre kan lære. Derfor har vi søndagsskole, børnekirke, børnemøde så vigtigt. Men andagten i jeres hjem er endnu vigtigere, ja, basis. Og søndagens gudstjeneste bærer os, fordi Kristus lover at komme og være hos os dér hvor Guds ord bliver prædikeret klart og rent.

+ Vi tænker også i dag tilbage på årsmødet sidste år. Pastor Sebastians Grünbaum udlagde Kolossensbrevet for os: Kristus for os, i os og vi i ham. Han talte klart bibelsk om Nådens Midler. Guds Lov gør os visse på at vi er syndere og ikke har nogen undskyldning. Men Evangeliet giver os fuld vished om frelsen. Vi spurgte ham, om han ville komme til os igen, så vi kunne arbejde på at han blev præst. Han svarede 30. november, at han indtil videre at være trofast hyrde og sjælesørger i menighederne i Turkku.

+ Det er ingen større glæde i en kristen menighed end glæden over JESUS. Den er konstant, den samler, rejser os op når vi er faldt. Han gør, at vi ikke går hver sin vej, når vi skuffer og svigter hinanden. For Han svigter ikke. Han skuffer aldrig. Gud retfærdiggør os ved syndernes forladelse. Hvad er det lige for en velsignelse, Gud har givet os i vor kirke, at man ønsker evangeliet forkyndt? Ja, man vil ikke finde sig i, at det ikke lyder klart og rent.

For ifølge Martin Luther er det en sjældenhed. I andagtsstykke til 11. juli i bogen ”Et år med Luther” siger han: *Når folk hører historier og eksempler, bliver de slået af forundring. Og hvis prædikanten leger med billeder og åndelige tydinge, behager det menigheden. Men hvis man taler om retfærdiggørelse, at man alene ved troen på Kristus bliver retfærdig og salig for Gud, da sover og hoster menigheden og gider dårligt nok høre derom. ... Men hvor artiklen om retfærdiggørelsen er fraværende, der er kirken fraværende ... Men forstår vi denne artikel om retfærdiggørelsen ret og rent, så har vi den rette himmelske sol. Men mister vi den, så har vi ikke andet end Helvedes mørke.”*

+ I deler det med hinanden og med mig i gudstjeneste, bibelkredse, bibelstudie, og når vi bare er sammen.

+ Jeg møder jo også altid det hos min præstebror Sigmund Hjorthaug, når vi taler om prædikener. Han minder ofte om, at kaldet til at gøre godt mod hinanden og leve et kristent liv aldrig må forkyndes på en måde, så frelsen kom til at afhænge af vores hellige liv.

Vi er jo alle bekymrede og bedrøvede, når vi mærker, at medlemmer har det svært og tungt og ikke søger Ordet. Men hvordan får både vi selv og andre kraft til at leve et kristent liv? Fra Evangeliet! Fra budskabet om, at Gud er for os på grund af Jesus Kristus! Og ved tilgivelsen i dåben, skriftemålet og nadveren! Her gav Gud også Sigmund Hjorthaug og mig et nyt glædeligt fællesskab: et præste- og teologkonvent, som har været samlet 5 gange siden februar måned. Det var en glæde, at pastor xx kontaktede mig i sommeren 2020. I efteråret blev cand.theol. xx medlem i vor kirke, og sammen med pastor xx på Falster aftalte vi at mødes regelmæssigt. Vi lærer hinanden at kende, gennemgår en bog om at prædike Lov og Evangelium, hvor vi fordyber os i frelsens ord og taler om, hvordan det kan blive prædikeret rent og klart på søndag. Hver gang gennemgår en af os den kommende søndags prædiketekst. Når vi i vore menigheder har bedt Gud om at give os yngre præster, er der også heri et svar på vor bøn til ham. Det var også en stor glæde at lytte til Mikkel Søtbæks foredrag i Martinskirken 6. maj om ”Retfærdiggørelsen i Skriften og kirkefædrenes bevidnelse af frelse af nåde ved troen alene uden gerninger.” Konventet har nu 6 medlemmer.

STATISTIK:

Gratiakirken: 80 medlemmer (heraf 21 ikke konf. børn) + 3 faste kirkegængere. I årets løb: 2 dåb. 2 medlemsoptagelser. 2 fik hjemlov. Medlemmer bor i Aarhus og spredt i Jylland, på Fyn og Langeland.

Martinskirken: 23 medlemmer (heraf 5 ikke konf. børn) + 3 faste kirkegængere. 1 fik hjemlov. Medlemmer bor i København, på Sjælland, på Lolland og på Fyn.

I alt: 103 medlemmer (heraf 26 ikke konf. børn).

d. Kirkefællesskab og andre værdifulde kontakter i Danmark og udlandet.

Af de mere formelle kan nævnes:

+ Dansk Bibel-Institut indbød til et informationsmøde 29.10.2020, hvor Bent Nielsen præsenterede menigheden og kirken for ca. 15 studenter. Om eftermiddagen holdt LGJ en dobbeltforelæsning om Bibelens og Bekendelsens ord til kirken. Det førte til en frugtbar samtale om at være kirke og om gudstjeneste og sjælesorg.

+ Vor nordiske søsterkirke ELBK har vi løbende kontakt med, selv om det ikke blev til besøg i coronatiden. Deres præst gennem 40 år, Gunnar Edwardsson, hjemlov 14. januar 2021 i en alder af 70 år. Han blev begravet i Ljungby 4. februar 2021. Han var os en trofast ven gennem mange års og var ledende i forbindelse med oprettelse af kirkefællesskab med ELBK.

+ Der er kontakt med præster fra andre kirker i NordEuropæisk LutherAkademi, hvor pastor LGJ er et af to danske styremedlemmer.

+ Netværk for Evangelisk Luthersk Kirkesamarbejde er det forum, hvor vi lægger mest arbejde i forhold til nordiske kirker, som står os nær. Her har Sigmund Hjorthaug en ledende rolle. Her var møde 1.-3. febr. 2021. Søndag eftermiddag vil der blive informeret herom ved eftermiddagens foredrag om ”Kirkens første kendetegn: at vi har Guds ord.”

+ To af vore unge teologer Søren Øhrstrøm og Mikkel Søtbæk deltog i en int. konference for unge lutherske teologer 13. febr. 2021.

+ Europæisk Luthersk Konference mødtes digitalt 2.-4. juni under emnet: ”Sharing hope in a time of fear”. Emnet inspirerede til vort nye årstema: ”Sprede Levende Håb i en tid med frygt.”

2. TEMAET FOR DET NYE ÅR

*”Spredte levende håb i en tid med frygt”
(1. Petersbrev 1,3; 1,21;3,15)*

VORT HÅB ER ”LEVENDE”
– i et liv med frygt

1 Petersbrev 1,3-5: Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid.

At håbet er ”levende” betyder, at det lever udenfor os og kan give os liv. Det er et håb, som lever, fordi Jesus Kristus er opstået fra de døde. Det lever, for han lever. Han gør det levende i os ved sin Hellige Ånd.

Derfor kan vi have levende håb, når vi ellers ikke har nogen forudsætninger for at håbe og tro på fremtiden. Da tror vi på ham. Han kommer til os i mørkets og dødens dal. Han kommer til os i lidelsen og smerten. Han kommer til os i skylden og ensomheden.

Og hvordan? Ved Evangeliet, som han rækker os i Ordet (forkyndelsen, undervisningen, gudstjenesten, skriftlæsningen). Og han genføder os ved dåben, genoprejser os i skriftemålet og fornyer os i den hellige nadver.

Vort håb er et levende håb, gemt i himlen til os. I det håb døber og begraver vi hinanden. I det håb lever vi og går vi i kirke. I det håb er vi sammen.

VORT HÅB ER HÅB TIL GUD
- i en menighed med frygt

1 Petersbrev 1,21 ... som takket være ham tror på Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham herlighed, så at jeres tro også er håb til Gud.

Det er godt at have et håb til hinanden i kirken. Håb til de ældre, de unge, til børnene og til forældre og andre voksne. Man siger også, at ”børnene er kirkens fremtid”, som om det er dem, man skal håbe på.

Men når kristne bliver skuffede over hinanden, og når der måske ikke er børn i en menighed, eller når det, vi håbede, at andre eller vi selv

kunne udrette, ikke lykkes, da er kirkens liv truet, fordi vi satte vort håb til hinanden.

Da kommer evangeliet til os med det ”levende håb”. Det levende håb befrier os fra håbet til hinanden, fordi vores tro er HÅB til GUD.

Vi kan stadig væk håbe på noget godt af hinanden. Det har vi gode grunde til. Og det har vi brug for. Men når vi og andre svigter, dør eller synder, da visner det håb, vi har til hinanden, og vi erkender og tror, at det kristne håb er HÅB til GUD. Derfor består håbet også i tider, hvor vi ikke kan håbe på noget hos os selv eller hos andre. Når vi er sammen for Guds ansigt i Jesu navn, bliver alle jordiske håb visket ud af det store håb, vi har ved troen på Kristus.

HÅBET ER ET HÅB, VI HAR – TIL DELING
– i en tid med frygt

1 Peter 3,15 ... men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.

Peter beskriver, hvordan håbet er i os, og hvordan vi har det: Ved at Herren Kristus helliges i vore hjerter. Og det sker jo ved at vi hører Guds ord. Evangeliet gør Jesus stor i hjertet, og han gør håbet fast og stærkt.

Vi møder i verden mennesker, som ikke har dette håb. De spørger, hvad det er for et håb, vi lever af og går rundt med. Og da kan vi fortælle dem det.

Vi kan med den apostolske trosbekendelses enkle ord fortælle, at vi tror på Gud Fader, som har skabt verden og også os. Og at han søger for os. Vi kan fortælle om Jesus Kristus, at han er Guds Søn, som kom til os i denne verden, bar vore sygdomme og synder og sejrede over døden og dommen. Vi kan fortælle om Helligånden, som samler kristne i kirken om tilgivelsen med håb om kødets opstandelse og det evige liv.

Det kommende år i vore menigheder og kirkesamfund bliver et godt år i dette levende håb, i håbet til Gud, som Han har lagt ind i vore hjerter. Det vil vi dele med hinanden og andre i det nye år i vor kære kirke.

Aarhus, den 16. juli 2021,
Pastor Leif G. Jensen, formand